Kalevalan salaperäinen maailma

1

a. **Lue *Kalevalan* loitsu.**

Otsonen, metsän omena,
mesikämmen käyretyinen!
Tehkäämme sulat sovinnot,
rajarauhat rapsakamme
iäksemme, ilmaksemme,
polveksemme, päiviksemme,
ettet sorra sorkkasäärtä,
kaa'a maion kantajata,
tänä suurena suvena,
Luojan lämminnä kesänä!

Kun sa kuulet kellon äänen
tahi torven toitotuksen,
lyöte maata mättähälle,
nurmelle nukahtamahan,
tunge korvasi kulohon,
paina pääsi mättähäsen!
Tahi korpehen kokeos,
saaos sammalhuonehesen,
mene toisille mä'ille,
muille kummuille kuvahu,
jottei kuulu karjan kello
eikä paimenen pakina!

Otsoseni, ainoiseni,
mesikämmen, kaunoiseni!
En sua kiellä kiertämästä
enkä käymästä epeä;
kiellän kielen koskemasta,
suun ruman rupeamasta,
hampahin hajottamasta,
kämmenin käpyämästä.

Käyös kaarten karjamaita,
piilten piimäkankahia,
kierten kellojen remua,
ääntä paimenen paeten!
Konsa on karja kankahalla,
sinä suolle soiverraite;
kun karja solahti suolle,
silloin korpehen kokeos!
Karjan käyessä mäkeä
astu sie mäen alatse;
karjan käyessä alatse
mene sie mäkeä myöten!
Astuessansa aholla
sinä viere viiakkoa;
viiakkoa vierressänsä
sinä astuos ahoa!
Kule kullaisna käkenä,
hope'isna kyyhkyläisnä,
siirry siikana sivutse,
veteleite veen kalana,
viere villakuontalona,
kule pellavaskupona,
kätke kynnet karvoihisi,
hampahat ikenihisi,
jottei karja kammastuisi,
pieni vilja pillastuisi!

Kalevala, kahdesneljättä runo (osin). 1849.